

вено съ цѣль да се нападне на неприятелската армия на рѣшителния пунктъ съ шансъ на успѣхъ, и въ сжщото врѣме да прикриемъ своята база отъ този неприятел. Така щото, цѣлитѣ сж двѣ: едната настѣпателна, а другата — отбранителна, и, споредъ обстоятелствата, ту едната, ту другата цѣль играе по важна роль».

Първоначалния ни планъ въ 1877 година бѣше тъкмо обратенъ на всичко, което се съдържа въ сега що процитиранитѣ редове: Абдуль-Керимъ-паша така разбираше отбранителното стратегическо разврѣщане, че бѣше разположилъ войскитѣ си въ длѣжъ на Дунава — въ Хърсово, Червенавода, Рассоватъ, Силистра, Тутраканъ, Русчукъ, Никополь, Рахово, Видинъ Исакаха да прикриятъ цѣлата тази погранична линия, дълга приблизително *шестотинъ километра!* Втората отбранителна линия — Балканитѣ — имаше двѣстѣ и петдесетъ километра дължина.

Това е дѣйствително единъ новъ оригиналенъ способъ за воюване: цѣлата армия да бжде разположена въ една аванпостна линия съ главни караули въ Шуменъ и Разградъ!

Идеята на нашия планъ може да се прѣведе така: никой да се не пропусне да мине!

Поопитайте се, любезний читателю, напимѣръ, да поставите въ двора прѣдъ кокошарника множество хора, раздалечени по на метъръ единъ отъ другъ; слѣдъ това изгонете една кокошка вънъ отъ тази верига и кажете на хората да я непропусчатъ да влѣзе вжтрѣ ! Тя все пакъ ще се промъкне, ще влѣзе и ще се добере до кокошарника, а вашитѣ хора нищичко, нищичко нѣма да направятъ!

Подобно нѣщо бѣше въ послѣдната прѣзъ 1897 година война; гършитѣ, които брояха не повече отъ